

A SZE Re LE M képlete

2
Re
Reakció
1.00

811
M
Mámor
153.18

Nézd meg
a filmet!

prime

The New York Times BESTSELLER

ALI HAZELWOOD

Dream
válogatás

Harmadéves doktorandusz hallgatóként Olive nem hisz a tartós romantikus kapcsolatokban, de a legjobb barátnője igen, ő pedig emiatt kínos helyzetbe kerül. Anh meggyőzéséhez, hogy Olive randizik, és jó úton halad a „boldogan éltek, míg meg nem haltak” felé, többre van szüksége pár kézlegyintéses Jedi-trükknél. Minden kutatónak bizonyítékok kellene. Így hát, ahogy bármelyik magára valamit is adó biológus, Olive pánikba esik, és megcsókolja az első férfit, akit meglát.

Ez a férfi pedig maga Adam Carlsen, a fiatal, menő egyetemi tanár, aki közismerten seggfej. Ezért Olive teljesen padlót fog attól, amikor a Stanford ügyeletes laborzsarnoka beleegyezik, hogy titokban tartja ezt a színjátékot, és a kamupasija lesz. Aztán amikor egy rangos tudományos konferencia félresikerül, és Olive karrierje Bunsen-égőre kerül, Adam ismét meglepi határozott támogatásával, és még határozottabban... kockás hasával.

A kísérletük hirtelen veszélyesen közel kerül ahhoz, hogy lángra kapjon. Olive pedig felismeri, hogy egy szerelemmel kapcsolatos hipotézisnél már csak az bonyolultabb, ha a saját szíve kerül mikroszkóp alá.

BÓNUSZFEJEZETEKEL

ALI HAZELWOOD

több népszerű regény, köztük a Not in Love-, a Bride-sorozat és A szerelem elmélete szerzője. Neurológiai témájú szövegeket is publikál, amikben nem smárol senki, és nem mindig élnek boldogan a végén. Ali Olaszországból származik, élt már Németországban, illetve Japánban is, ezt követően az Egyesült Államokba költözött, azért, hogy ott PhD-képesítést szerezzen idegtudományból. Amikor éppen nem dolgozik/ír, akkor horgol, vagy sci-fi filmeket néz a három macskájával és (kevésbé macskás) férjével.

Tudj meg többet a könyvről:

www.alihazelwood.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Igazi irodalmi áttörés. A szerelem képlete magabiztos írói debütálás, és hipotézisünk szerint még nagy dolgokra számíthatunk a szerzőtől, akinek van képe egyszerre nagyszerű egyetemi tanárnak és még rendkívül tehetséges írónőnek is lenni.”

Entertainment Weekly

„Okos, sziporkázó párbeszéddek, igazán kedvelhető, sokszínű mellékszereplők. Hiteles, szórakoztató regény, amit az olvasók nem tudnak majd letenni.”

Library Journal

„Egy első regényhez képest számos erénnyel rendelkezik, és az már most egyértelműen látszik, hogy Hazelwood jól bánt a boldog befejezésekkel.”

Kirkus Reviews

„Az elmés és szerethető szereplőkkel, lendületes prózával és egy kedvelt toposz különleges megközelítésével Hazelwood meggyőzően navigál az egyetem világának veszélyes hullámai között. Frappáns és szexi olvasmány, nagy örömet fog szerezni a romantika kedvelőinek.”

Publishers Weekly

„Nagyon humoros és szívmelengető. A szerelem képlete igazi rom-kom a legjobb fajtából. A szex és a tudomány tökéletes fúziója.”

Shelf Awareness

*Dream
válogatás*

ALI HAZELWOOD

A
SZE

2
Re
Reakció 1.00

 LE

811
M
Mámor 153.18

képlete

—●— részlet —●—

Prológuş

Legyünk őszinték, Olive kicsit vacillált az egész doktoris dologgal kapcsolatban.

Nem mintha nem imádta volna a tudományt. (De igen. *Imádta* a tudományt. A tudomány volt a *mániája*.) És nem is a rakás nyilvánvalóan elrettentő szempont miatt. Pontosan tudta, hogy ha évekig elkötelezi magát az alulértékelt, alulfizetett, heti nyolcvanórás munka mellett, az talán nem tenne jót a mentális egészségének. Az éjszakák, amiket a Bunsen-égő előtt tölt, hogy felfedezze a tudás egy aprócska szeletét, talán nem a boldogság kulcsát jelentik. Hogy a testét és az elméjét a tudományos munkának szentelni, csak néha-néha tartva szünetet, hogy lopva bagelt majszoljon, *talán* nem bölcs döntés.

Pontosan tudta, ám ezek mégsem aggasztották. Vagy talán mégis, egy hangyányit, de azzal megbirkózott. Valami más tartotta vissza attól, hogy belevesse magát a pokol leghírhedtebb és leglélekszipolyozóbb bugyrába (más néven a PhD-programba). Visszatartotta, igen, egészen addig,

amíg be nem hívták interjúra a Stanford Biológia Tanszé-
kére, és össze nem futott a Sráccal.

A Sráccal, akinek a nevét igazából sosem derítette ki.

A Sráccal, akivel azután találkozott, hogy vakon bebo-
torkált az első mosdóba, amit talált.

A Sráccal, aki megkérdezte tőle:

– Csak kíváncsiságból, van valami különösebb oka,
amiért a mosdóban sírsz?

Olive nyikkant egyet. A könnyein keresztül megpróbál-
ta kinyitni a szemét, de alig sikerült. Az egész látómezeje
elhomályosult. Csak egy vizenyős alakot látott: magas, sö-
tét hajú, feketebe öltözött, és... ja. Ennyi.

– Én... Ez a női mosdó, nem?

Szünet. Csend. Aztán:

– Nem. – A Srác hangja mély volt. Nagyon mély. Tény-
leg mély. *Álomszerűen* mély.

– Biztos vagy benne?

– Igen.

– Komolyan?

– Eléggé, mert ez a laborom mosdója.

Na. Ezzel most megfogta.

– Nagyon sajnálom. Neked kell...? – Olive a vécéfülke
felé intett, vagy arra, amerre a fülkét gondolta. Égett a sze-
me még csukva is, és össze kellett szorítania, hogy csillapít-
sa a maró érzést. Megpróbálta a ruhaujjával megszáritani
az arcát, de az anyag olcsó volt és ritka, feleannyira sem
nedvszívó, mint a valódi pamut. Ó, a szegénység örömei!

– Csak ezt a reagenst kell kiöntenem a lefolyóba – mond-
ta a Srác, de a lány nem hallotta, hogy mozdulna. Talán
azért, mert ő elállta az utat a mosdókagylóhoz. Vagy talán
mert a Srác azt fontolgatta, hogy ráuszítja a kampuszrend-
őrséget. Az brutális gyorsasággal véget vetne a PhD-álmai-

nak, ugyebár? – Ezt a mosdót csak a hulladék kiürítésére és a felszerelés elmosásához használjuk.

– Ó, elnézést! Azt hittem... – Rosszul. Rosszul hitte, ami szokása és átka volt.

– Jól vagy? – Biztosan nagyon magas. A hangja mintha három méterrel Olive feje fölül jött volna.

– Persze. Miért kérdezed?

– Mert sírsz. A mosdóban.

– Jaj, nem sírok. Vagyis tulajdonképpen igen, de ezek csak könnyek, tudod?

– Nem tudom.

Olive sóhajtva nekidőlt a csempézett falnak.

– A kontaktlencsém. Egy ideje lejárt a szavatossága, és már eleve nem volt valami hű, de csodás. Kikészítette a szememet. Kivettem, de... – Vállat vont. Remélhetőleg a Srác irányába. – Eltart egy darabig, amíg javul a helyzet.

– Lejárt kontaktlencsét tettél be? – A Srác hangjából személyes sértettség érződött.

– Csak kicsit járt le.

– Mit jelent az, hogy „kicsit”?

– Nem tudom. Néhány éve?

– *Tessék?! – A Srác mássalhangzói élesek és precízek voltak. Frissek. Kellemesek.*

– Csak pár, azt hiszem.

– Csak pár *éve*?

– Semmi gond. A szavatossági idő a gyengéknek való. Egy éles hang, valamilyen horkantás.

– A szavatossági idő azért van, hogy ne zokogj a mosdóm sarkában.

Ha ez a fickó nem maga Mr. Stanford, tényleg abba-hagyhatná, hogy azt hajtogatja, ez az ő mosdója.

– Semmi baj. – A lány legyintett. Úgy forgatta a szemét, mintha az nem is lángolna. – Az égő érzés általában csak pár percig tart.

– Úgy érted, korábban is csináltál már ilyet?

Olive a homlokát ráncolta.

– Milyet?

– Hogy lejárt kontaktlencsét tettél be.

– Persze. A kontaktlencse nem olcsó.

– A *szem* sem az.

Hmm. Jogos.

– Figyi, találkoztunk már? Esetleg tegnap este a toborzó vacsorán a leendő PhD-hallgatókkal?

– Nem.

– Nem voltál ott?

– Nem igazán az én világom.

– De az ingyen kaja?

– Nem éri meg a bájcsvejt.

Talán diétázik, mert milyen PhD-hallgató mond ilyet? És Olive biztosra vette, hogy a Srác PhD-hallgató; a dölyfös, leereszkedő hangnem rögtön elárulta. Minden PhD-s ilyen: azt hiszik, mindenkinél különbek, csak mert kijut nekik az a kétes kiváltság, hogy óránként kilencven centért gyümölcslegyeket mészárolhatnak a tudomány nevében. A tudományos világ kietlen, sötét poklában a doktoranduszok a legalantasabb lények, és meg kell győzniük magukat, hogy ők a legjobbak. Olive nem volt klinikai pszichológus, de ez a védekező mechanizmus tankönyvi példájának tűnt.

– A program egyik helyére jelentkezel? – kérdezte a Srác.

– Aha. Biológiára. – Egek, nagyon égett a szeme. – És te? – tudakolta Olive a tenyerét a szemére szorítva.

– Én?

– Mióta vagy itt?

– Itt? – Szünet. – Hat éve. Nagyjából.

– Ó! Akkor hamarosan végzel?

– Én...

A lány észrevette a másik tétovázását, és rögvest büntu-
data támadt.

– Várj, nem kell elárulnod. Az egyetem első szabálya:
ne kérdezd a többi hallgatót a tanulmányi előmeneteléről.

Pillanatnyi szünet.

Aztán még egy.

– Igen.

– Elnézést! – Olive azt kívánta, bár láthatná őt. A társa-
sági interakciók eleve nagyon problémásak; már csak az hi-
ányzott, hogy még kevesebb kapaszkodója legyen. – Nem
akartam úgy beszélni, mint a szüleid hálaadáskor.

A Srác halkán nevetett.

– Arra esélyed sincs.

– Ó! – Olive mosolygott. – Idegesítő szülők?

– És még rosszabb hálaadások.

– Ti, amerikaiak ezt kapjátok azért, mert elhagytátok
a Nemzetközösséget. – Olive a kezét nyújtotta, remélte,
hogy úgy általában a másik irányába. – Egyébként Olive
vagyok. Mint a fa. – Eltöprengett, hogy vajon nem a le-
folyónak mutatkozott-e be, amikor hallotta, hogy a Srác
közelebb lép. A kezére kulcsolódó kéz száraz és meleg volt,
és olyan hatalmas, hogy az egész öklét körbevette. Vele
kapcsolatban biztosan minden hatalmas. Magasság, ujjak,
hang.

Nem volt teljesen kellemetlen.

– Te nem amerikai vagy? – kérdezte.

– Kanadai. Figyelj, ha véletlenül beszélsz valakivel, aki
benne van a felvételi bizottságban, nem lenne baj, ha nem
említenéd a kontaktlencse fiaszkómat? Lehet, hogy nem
tűnnék a legkiválóbb jelöltnek tőle.

– Gondolod? – kérdezte a Srác fahangon.

Olive szúrós szemmel nézett volna rá, ha képes lett volna rá. Bár az is lehet, hogy így is egész jól sikerült, mert a Srác nevetett; csak egy hangyányit, de Olive tudta. És valahogy tetszett neki.

A Srác elengedte őt, és Olive rádöbbsent, hogy egész eddig a kezét szorongatta.

– Azt tervezed, hogy belevágsz? – kérdezte a Srác.

A lány vállat vont.

– Lehet, hogy nem kapok ajánlatot. – De a professzorral, dr. Aslannal, aki interjúztatta, megtalálták a közös hangot. Olive a szokásosnál sokkal kevesebbet dadogott és makogott. Ráadásul a GRE- és GPA-pontszáma majdnem tökéletes volt. Néha jól jön, ha az embernek nincs élete.

– Akkor ha kapsz ajánlatot, tervezel beiratkozni?

Olive hülye lenne, ha nem tenné. Végére is ez a Stanford; az egyik legjobb biológia doktori program. Legalább is a lány ezt hajtogatta magának, hogy elfedje a rémisztő igazságot.

Azt, hogy őszintén szólva kicsit pánikolt ettől az egész doktoris dologtól.

– Hát... talán. Bevallom, kissé halvány a határvonal a kiváló karrierlehetőség és az élet végzetes elcseszése között.

– Úgy tűnik, hogy az elcseszés felé hajlasz. – Úgy hangzott, mintha a Srác mosolyogna.

– Nem. Vagyis... én csak...

– Te csak?

Olive az ajkába harapott.

– Mi van, ha nem vagyok elég jó? – bukott ki belőle, és miért, úristen, miért fedte fel pici szíve legmélyebb félelmét ennek a random mosdós srácnak? És egyébként is, mi értelme? Valahányszor megszéllőztette a kétségeit a barátainak és az ismerőseinek, ők automatikusan ugyanazokkal a ba-

nális, semmitmondó bátorításokkal válaszoltak. *Jó leszel. Meg tudod csinálni! Hiszek benned!* Ez a srác is biztosan azt fogja tenni.

Mindjárt.

Bármelyik minutumban.

Bármelyik pillanatban...

– Miért akarod ezt csinálni?

Huh?

– Micsodát?

– PhD-zni? Mi az indokod?

Olive a torkát köszörülte.

– Mindig is kíváncsi elmém volt, és a doktori iskola ideális környezet a fejlesztésére. Fontos, máshol is alkalmazható képességeket...

A Srác felhorkant.

Olive a homlokát ráncolta.

– Mi az?

– Ne ezt a szlogent szajkózd, amit egy interjúra felkészítő könyvben olvastál. *Te* miért akarsz PhD-zni?

– De ez az igazság! – bizonygatta a lány kicsit erőtlenül.

– Pallérozni akarom a kutatói képességeimet...

– Azért, mert nem tudod, mi mást csinálhatnál?

– Nem.

– Mert nem kaptál ipari állást?

– Nem... Nem is jelentkeztem ipari állásra.

– Á... – A Srác megfordult, nagydarab, homályos alak lépett Olive mellé, hogy kiöntson valamit a mosdókagylóba. A lány orrát halvány eugenol, öblítő és tiszta férfibőr illata csapta meg. Furán kellemes kombináció volt.

– Nagyobb szabadságra van szükségem, mint amit az ipar nyújtani tud.

– A tudományos világban nem lesz nagy szabadságod.

– A Srác hangja közelebről szólt, mintha még nem lépett

volna hátra. – Olyan pályázati pénzekből kell finanszíroznod a munkádat, amelyekért nevetségesen nagy verseny folyik. Jobban keresnél egy kilenctől ötig tartó állásban, ahol még a hétvége fogalma sem ismeretlen.

Olive a homlokát ráncolta.

– Próbálsz rávenni, hogy nemet mondjak? Ez valami lejárt kontaktlencse-használók elleni kampány?

– Nem.

Olive hallotta, hogy a Srác mosolyog.

– Bízom benne, hogy ez csak egy rossz döntés volt.

– Folyton hordom, és szinte soha...

– Nyilván a rossz döntések hosszú sorában. – A Srác felsóhajtott. – Megmondom, mi a helyzet: fogalmam sincs, hogy elég jó vagy-e, de nem ezt a kérdést kellene feltenned magadnak. A tudományos világ sok költség, kevés siker. Az számít, hogy az *indokod* elég jó-e ahhoz, hogy a tudományos világot válaszd. Tehát miért a PhD, Olive?

A lány elgondolkodott, gondolkodott, és még többet gondolkodott. Aztán megfontoltan így szólt:

– Van egy kérdésem. Egy konkrét kutatási kérdésem. Valami, amit ki akarok deríteni. – Tessék. Ennyi. Ez volt a válasz. – Valami, amit, attól tartok, senki más nem fog felfedezni, ha én nem teszem.

– Egy kérdés?

A lány érezte, hogy mozdul a levegő, és rájött, hogy a Srác nekidőlt a mosdókagylónak.

– Igen. – Olive szája kiszáradt. – Valami, ami fontos a számomra. És... nem bíznam senki másra, hogy megtegye. Mert eddig nem tették meg. Mert... – *Mert történt valami rossz. Mert meg akarom tenni, amit kell, hogy ne történjen meg újra.*

Súlyos gondolatok ezek egy idegen jelenlétében, a behunytt szeme sötétjében. Úgyhogy résnyire kinyitotta; a lá-

tása még mindig homályos volt, de az égő érzés nagyjából eltűnt. A Srác őt nézte. Kicsit életlen volt a széleinél, de nagyon is *ott* volt, türelmesen várt, hogy folytassa.

– Fontos számomra – ismételte. – A kutatás, amit meg akarok csinálni. – Olive huszonhárom éves volt, és egyedül állt a nagyvilágban. Nem akart hétvégeket vagy tisztességes fizetést. Vissza akart menni az időben. Kevésbé magányos akart lenni. De mivel ez lehetetlen volt, megelégedett azzal, hogy helyrehozza, amit tud.

A Srác bólintott, de nem mondott semmit, ahogy felgyenesedett, és tett néhány lépést az ajtó felé. Egyértelműen távozni készült.

– Elég jó indokom van, hogy doktorira járjak? – szólt utána Olive, és gyűlölte, mennyire úgy hangzik, mintha a helyeslésére várna. Lehet, hogy épp egy egzisztenciális krízis közepén tart?

A Srác megállt, és visszanézett rá.

– A legjobb.

Olive úgy gondolta, hogy a Srác mosolyog. Vagy valami olyasmi.

– Sok szerencsét az interjún, Olive!

– Kösz.

A Srác szinte már kint is volt az ajtón.

– Talán jövőre találkozunk – hadarta Olive, és kicsit elpirult. – Ha bejutok. És ha te még nem végeztél.

– Talán – hallotta a választ.

És ezzel a Srác eltűnt. És Olive sosem tudta meg a nevét. De néhány héttel később, amikor a Stanford Biológia Tanszéke ajánlatot tett neki, elfogadta. Habozás nélkül.

Első fejezet

♥ **HIPOTÉZIS:** Ha választás elé állítanak A) (kissé kényelmetlen szituáció) és B) (katasztrofális következményekkel járó szarcunami) között, a végén elkerülhetetlen, hogy a B)-t válasszam.

Két évvel és tizenegy hónappal később

Olive védelmére szólva, úgy tűnt, a férfi nem bánta túlságosan a csókot.

Kellett egy pillanat, hogy alkalmazkodjon; tökéletesen érthető, tekintve a hirtelen körülményeket. Kínos, kényelmetlen, kissé fájdalmas pillanat volt, amikor Olive egyszerre szorította az ajkát a férfi ajkára, és nyújtózott olyan magasra, amennyire csak a lábujjai engedték, hogy a száját egy szinten tudja tartani a férfi arcával. *Muszáj* ilyen magasnak lennie? A csók biztosan úgy nézett ki, mint egy ügyetlen lefejelés, és Olive egyre jobban aggódott, hogy nem fogja tudni véghezvinni a dolgot. A barátnője, Anh, akit néhány másodperccel korábban látott errefelé tartani, egy pillantást vet feléjük, és azonnal tudni fogja, hogy Olive és Csókos Pasi nem lehetnek egy randi kellős közepén.

Aztán az a gyötrően lassú pillanat elmúlt, és a csók... megváltozott. A férfi egy erőteljes lélegzetvételt követően

picit lejjebb hajtotta a fejét, ettől Olive kevésbé érezte úgy magát, mint egy majomkenyérfára mászó mókusmajom, a férfi keze pedig – ami nagy volt, és kellemesen meleg a légkondicionált folyosón – megfogta a derekát. Aztán pár centit feljebb csúszott, átkarolta Olive-ot, és magához húzta. Nem túl közelre, de nem is túl távolra.

Pont jól.

Inkább volt ez elnyújtott puszi, mint bármi más, de egész kellemes volt, és pár másodpercig Olive sok mindent elfelejtett, többek között azt, hogy egy random, ismeretlen férfihoz simul. Hogy alig volt ideje azt suttogni, hogy „Megcsókolhatom?”, mielőtt találkozott az ajkuk. Hogy eredetileg az a remény vette rá a műsorra, hogy becsapja Anh-t, aki a legjobb barátnője az egész világon.

De egy jó csók ilyen: eléri, hogy egy lány egy ideig megfedkezzen magáról. Olive azon kapta magát, hogy ráolvad egy széles, izmos mellkasra, ami teljesen nemtörődömnek tűnt. A lány keze a határozott állról a meglepően dús és selymes hajba vándorolt, és aztán... aztán hallotta magát, ahogy felsóhajt, mintha máris kifogyott volna a szuszából, és akkor sújtott le rá a felismerés, mintha fejen találta volna egy téglát, hogy... Nem. Nem.

Nem, és biztos, hogy *nem*.

Nem kellene élveznie ezt. Random pasi meg minden.

Olive levegő után kapkodott, és ellökte magát tőle, vadul Anh-t kereste a szemével. A biológiai laborok folyosójának este tizenegykor jellemző, kékes ragyogásában a barátnőjének nyoma sem volt. Fura. Olive biztosra vette, hogy pár pillanattal ezelőtt látta őt.

Csókos Pasi viszont ott állt egyenesen az orra előtt, az ajka szétvált, a mellkasa hullámozott, furcsa fény csillogott a szemében, és a lánynak abban a pillanatban esett le, mi csoda szörnyűséget művelt. Hogy az előbb *kit*...

A bűdös francba!

A... bűdös francba...

Mert dr. Adam Carlsen közismert seggfej volt.

Ez önmagában nem volt meglepő, mert a tudományos világban minden pozíció a doktorandusz hallgatók (sajnos Olive szintje) fölött megkövetelt bizonyos fokú seggfejséget ahhoz, hogy bármennyi ideig megtarthassák. Akik állandó helyet kaptak, a seggfejségi piramis csúcsát foglalták el. De dr. Carlsen... kivételes volt. Már ha a pletykáknak volt bármi alapja.

Miatta kellett Olive lakótársának, Malcolmnak két kutatási projektjét is a kukába dobnia, ezért valószínűleg két év késéssel fog végezni; miatta rókázott Jeremy a szorongástól a minősítő vizsgája előtt; csakis miatta kellett a tanszéken a diákok felének elhalasztani a szakdolgozat-védését. Joe, aki régen Olive csoportjában volt, és minden csütörtök este elvitte őt mikroszkopikus betűkkel feliratozott ismeretlen, európai filmeket nézni, kutatóasszisztens volt Carlsen laborjában, de hat hónappal ezelőtt úgy döntött, hogy „bizonyos okokból” kiszáll. Valószínűleg így volt a legjobb, mert Carlsen legtöbb megmaradt asszisztensének folyton remegett a keze, és gyakran úgy néztek ki, mint akik egy éve nem aludtak.

Lehet, hogy dr. Carlsen az egyetem ifjú rocksztárja volt, és a biológia csodagyereke, de egyben gonosz és hiperkritikus, és abból, ahogy beszélt, ahogy viselkedett, nyilvánvaló volt, hogy szerinte ő az egyetlen, aki tisztességes tudományos munkát végez a Stanford Biológia Tanszékén. Valószínűleg az egész világon. Hírhedten rosszkedvű, ellen-szenves, ijesztő pöcs volt.

És Olive az előbb megcsókolta.

A lány nem tudta biztosan, meddig tartott a csend, csak hogy a férfi törte meg. Előtte állt, piszkosul ijesztően a ső-

tét szemével és még sötétebb hajával, lenézett rá, ki tudja, hogy a 180-nál hány centivel magasabbról; biztos vagy tizenöt centivel magasabb volt nála. Ráncolta a homlokát, ezt az arckifejezést Olive felismerte a tanszéki szemináriumokról, a tekintetet, ami után általában felemelte a kezét, és rámutatott a beszélő munkájának valamilyen végzetes hibájára, amit észrevett.

Adam Carlsen. Kutatói karrierék romba döntője, halotta egyszer Olive a témavezetőjétől.

Oké. Semmi baj. Egyáltalán semmi. Egyszerűen úgy tesz, mintha az égvilágon semmi sem történt volna, udvariasan biccent neki, és lábujjhegyen eltipeg innen. *Igen, biztos terü.*

– Az előbb... megcsókolt? – A férfi zavartnak hangzott, és talán kicsit kifulladásnak. Az ajka telt volt, vastag és... Istenem! Csókolt. Egyszerűen kizárt, hogy Olive megússza azzal, hogy letagadja, amit az előbb művelt.

De egy próbát megért.

– Nem.

Meglepő módon úgy tűnt, működik.

– Á, akkor oké. – Carlsen bólintott, megfordult, kicsit zavartnak tűnt. Tett pár lépést a folyosón, majd elérte az ivókutat; talán eleve oda tartott.

Olive kezdte azt hinni, hogy talán tényleg megússza, amikor a férfi megállt, és szkeptikus arccal hátrafordult.

– Biztos benne?

A fenébe!

– Én... – Olive a kezébe temette az arcát. – Ez nem az, aminek látszik.

– Oké. Én... Oké – ismételte a férfi lassan. A hangja mély volt és halk, és nagyon úgy hangzott, hogy kezd dühbe gurulni. Talán mintha már most is dühös lenne. – Mi ez az egész?

Olive nem tudta, hogyan magyarázza ezt meg. Bármelyik normális ember furcsának találta volna a helyzetét, de Adam Carlsen, aki az empátiát hibának tekintette, nem pedig az emberség alapfelszereltségének, sosem értené meg. A lány hagyta, hogy a keze leessen az oldalához, és mély lélegzetet vett.

– Hát... Nézze, nem akarok bunkó lenni, de ehhez tényleg semmi köze.

A férfi egy pillanatra nézte őt, aztán bólintott.

– Igen. Persze. – Biztosan kezd visszatérni a szokásos önmagához, mert a hangjából eltűnt némi meglepettség, és újra normális lett... Száraz. Lakonikus. – Akkor visszamegyek az irodámba, és elkezdek dolgozni a IX. törvény alapján benyújtandó panaszomon.

Olive megkönnyebbülten kifújta a levegőt.

– Jó. Az remek lenne, hisz... Pillanat! Hogy micsoda?

A férfi oldalra billentette a fejét.

– A IX. törvény egy szövetségi törvény, ami véd a szexuális visszaélésektől egyetemi környezetben...

– Tudom, mi az a IX. törvény.

– Értem. Akkor szándékosan nem vette figyelembe.

– Én... Mi? Nem. Én nem!

A férfi vállat vont.

– Akkor biztosan tévedtem. Valaki más zaklatott.

– Zaklat... Nem „zaklattam”.

– De megcsókolt.

– De nem *igazából*.

– Anélkül, hogy először kérte volna a beleegyezésemet.

– *Megkérdeztem*, hogy megcsókolhatom-e!

– Aztán megtette anélkül, hogy megvárta volna a választomat.

– Hogy mi? Igent mondott.

– Tessék?

Olive a homlokát ráncolta.

– Megkérdeztem, hogy megcsókolhatom-e, és maga igent mondott.

– Tévedés. Megkérdezte, hogy megcsókolhat-e, és én felhorkantam.

– *Egészen biztos* vagyok benne, hogy hallottam, ahogy igent mond.

A férfi felvonta az egyik szemöldökét, és egy pillanatig Olive megengedte magának, hogy arról álmodozzon, hogy vízbe fojt valakit. Dr. Carlsent. Vagy önmagát. Mindkettő remek lehetőségnek tűnt.

– Nézze, nagyon sajnálom! Fura helyzet volt. Elfelejt-hetnénk, hogy megtörtént?

A férfi egy hosszú pillanatig őt fürkészte, szögletes arcán komolyság tükröződött, és még valami, amit Olive nem igazán tudott megfejtetni, mert túlságosan lefoglalta, hogy észrevegye, a férfi milyen rohadtul magas és széles. Egyszerűen masszív. Olive mindig is filigrán volt, épp hogy nem túl vékony, de a 172 centis lányok ritkán tűnnek pöttöm-nek. Legalábbis amíg nem állnak Adam Carlsen mellett. Tudta, hogy a fickó magas, persze, látta a tanszéken, vagy mikor a kampuszon sétált, meg ha együtt lifteztek, de soha nem beszéltek. Soha nem voltak ennyire közel.

Kivéve egy másodperccel ezelőtt, Olive. Amikor majd-nem becsúszhattad a nyelved a...

– Valami baj van? – Majdnem úgy hangzott, mintha a férfi aggódna.

– Tessék? Nem. Nem, nincs.

– Csak mert – folytatta a férfi higgadtan – megcsókolni egy idegent éjfélkor a laborban könnyen annak a jele lehet, hogy van.

– Nincsen.

Carlsen elgondolkodva bólintott.

– Rendben. Akkor a következő néhány napban számítsa a levélre! – Kikerülte Olive-ot. A lány ekkor megfordult, hogy utána szóljon.

– Meg sem kérdezte a nevemet!

– Bárki ki tudja deríteni, mivel biztosan lehúzta a kártyáját, hogy ilyen későn bejusson a laborba. Jó éjszakát!

– Várjon! – Olive előre hajolt, és a csuklóját megfogva megállította a férfit. Ő azonnal megállt, bár nyilván semmilyen erőfeszítésébe nem került volna kiszabadítani magát, és határozottan arra a pontra meredt, ahol a lány ujjai a bőrére tapadtak; pont a karórája alatt, ami valószínűleg elvitte volna Olive éves fizetésének a felét. Vagy az egészet.

A lány azonnal elengedte, és hátralépett.

– Bocsánat, nem akartam...

– A csókot. Magyarázza meg!

Olive az alsó ajkába harapott. Tényleg jól elcseszte az egészet. Most el kell mondania neki.

– Anh Pham. – Körülnézett, hogy Anh biztosan elment-e már. – A lány, aki erre járt. Doktorandusz a biológia tanszéken.

Carlsen nem adta jelét, hogy tudná, Anh kicsoda.

– Anh... – Olive a füle mögé tolt egy barna hajtincset. A sztori itt kezdett kínossá válni. Bonyolulttá és egyúttal kicsit gyerekesé. – Találkoztam ezzel a sráccal a tanszékről. Jeremy Langley, vörös hajú, és együtt dolgozik dr... Szóval párszor randiztunk, aztán elvittem őt Anh szülinapi bulijára, ők valahogy azonnal egymásra kattantak, és...

Olive behunyta a szemét. Ami valószínűleg rossz ötlet volt, mert most a szemhéjára festve látta, ahogy a pasija és a legjobb barátnője úgy évődtek bowlingozás közben, mintha egész életükben ismerték volna egymást; a soha ki nem fáradó beszélgetést, a nevetést, aztán ahogy az este

végén Jeremy Anh minden mozdulatát követte a tekintetével. Fájdalmasan egyértelmű volt, hogy ki érdekli. Olive legyintett, és mosolyogni próbált.

– Röviden, miután Jeremyvel szakítottunk, ő randira hívta Anh-t. A barátnőm nemet mondott, mert... csajkódex meg ilyenek, de tudom, hogy *nagyon* bejön neki. Félt, hogy megbánt, és mindegy, hányszor mondtam neki, hogy minden oké, nem hisz nekem.

Arról nem is beszélve, hogy múltkor hallottam, ahogy bevallja a barátunknak, Malcolmnak, hogy szerinte Jeremy állati jó pasi, de sosem árulna el engem azzal, hogy randizik vele, és annyira lehangoltnak hangzott. Csalódottnak és bizonytalanoknak, egyáltalán nem az erős, lehengerlő Anh-nak, akit megszoktam.

– Úgyhogy egyszerűen azt hazudtam neki, hogy már valaki mással randizom. Mert ő az egyik legközelebbi barátom, és még soha nem láttam, hogy ennyire bejönné neki valaki. Azt akarom, hogy megkapja azokat a jó dolgokat, amiket érdemel. Teljesen biztos vagyok benne, hogy ő is megtenné ugyanezt értem, és... – Olive észbe kapott, hogy fecseg, és hogy Carlsent ez baromira nem érdekli. Elhallgatott, és nagyot nyelt, bár a szája kiszáradt. – Ma este. Azt mondtam neki, hogy *ma este* randin leszek.

– Á. – A férfi arca kifürkészhetetlen maradt.

– De ez nem igaz. Úgyhogy úgy döntöttem, hogy bejövök, és dolgozom egy kísérleten, de Anh is felbukkant. Nem lett volna szabad itt lennie. De itt volt. Erre tartott. Pánikba estem, és... – Olive végigsimított a kezével az arcán. – Nem igazán gondolkodtam.

Carlsen egy szót sem szólt, de a tekintetéből sütött, hogy azt gondolja: *Nyilván.*

– Csak el kellett hitetnem vele, hogy randim van.

A férfi bólintott.

– Szóval megcsókolta az első férfit, akit meglátott a folyosón. Teljesen logikus.

Olive összerezsent.

– Hát, így fogalmazva, talán nem ez volt a legjobb pillanatom.

– Talán.

– De nem is a legrosszabb! Egészen biztos vagyok benne, hogy Anh látott minket. Most azt fogja hinni, hogy randiztam magával, remélhetőleg úgy érzi, hogy randizhat Jeremyvel, és... – Megrázta a fejét. – Nézze, nagyon, *nagyon* sajnálom azt a csókot!

– Tényleg?

– Kérem, ne jelentsen! Tényleg azt hittem, hogy hallottam a beleegyezését. Esküszöm, nem akartam...

Hirtelen teljes súlyával lesújtott rá, hogy mit tett. Az előbb megcsókolt egy random pasit, egy pasit, aki éppen-séggel a biológia tanszék oktatói karának hírhedten legkellemetlenebb tagja. Egy horkantást tévesen beleegyezésnek vett. Gyakorlatilag letámadta a férfit a folyosón, és az most olyan furán, töprengően nézi őt, olyan nagy, erősen koncentrált, közel van hozzá, és...

Basszus!

Talán mert késő éjszaka volt. Talán mert az utolsó kávéját tizenhat órája itta meg. Talán mert Adam Carlsen *úgy* nézett most rá. Hirtelen az egész helyzet egyszerűen már túl sok lett.

– Igazából teljesen igaza van. És nagyon sajnálom! Ha úgy érzi, hogy bármilyen módon zaklattam, akkor tényleg jelentenie kellene, mert úgy fair. Szörnyű dolog volt ilyesmit művelni, bár tényleg nem akartam... Nem mintha számítana, mi volt a szándék; inkább, hogy magának mi a benyomása...

A francba, a francba, francba!

– Most megyek, oké? Köszönöm, és... annyira, de *any-nyira* sajnálom! – Olive sarkon fordult, és végigszaladt a folyosón.

– Olive! – Hallotta, hogy a férfi utánakiált valamit. – Olive, várj...!

A lány nem állt meg. Leszáguldott a lépcsőn az első emeletre, aztán ki az épületből, végig a Stanford gyéren megvilágított kampuszán, elszaladt egy kutyát sétáltató lány és egy a könyvtár előtt nevető diákcsapat mellett. Ment tovább, aztán a lakása elé ért, csak addig állt meg, amíg kinyitotta azt, és egyenesen a szobájába ment, azt remélve, hogy elkerülheti a lakótársát, és azt, akit hazahozott magával, bárkiről legyen is szó.

Csak amikor már lerogyott az ágyára, és a sötétben világító, mennyezetre ragasztott csillagokat bámulta, akkor jutott eszébe, hogy nem nézte meg a laborban az egerét. A laptopját otthagyta a pultján, a pulcsiját valahol a laborban, és teljesen elfelejtette, hogy megálljon a boltban, hogy megvegye a kávé másnap reggelre, ahogy azt Malcolmnak megígérte.

A francba! Ez a nap kész katasztrófa!

Olive-ban soha nem tudatosult, hogy dr. Adam Carlsen – közismert seggfej – a keresztnevén szólította.